

В рожевій куряві дорога,
Рожеві села в далині...
О, як дзвінко́, голосного
Ти відкликаєшся мені!

Ще вітряки — як на долоні,
Твої крилаті вітряки,
Та наче п'яні наші коні, —
Борзокопитнії такі...

Летіте, го́луби ви сизі,
Переганяй верству верства,
Бо я везу отут у книзі
Дорогоцінного листа!

Дорога рівна така, гла́дка...
Мигнули Тесова хатки,
й не зоглядівся, коли Са́дки
Свої розкинули садки.

... І от я сам на ціле поле,
З твоїм листом нарешті сам.
Лише пшени́ці наоколо
Про щось нашептують житам.

Лише хліба́, хліба́ доспілі,
Та місяць сріблом оплива...
І задзвеніли твої милі,
Твої хорошії слова.

І заспівали твої строфи...
Той незабутній перший спів!..

Не передати ані трохи,
Як безбережно я радів!

Не передать, яка щаслива,
Яка то гарна була мить, —
Лише хліба́ своїм приливом
Могли б про неї прошуміть!

Лише пшениці ті безкраї,
Лише ті давнії жита...
Та місяць міг би ще засяять
Про тебе, хвиле золота!

.....

Далекий вечоре рожевий,
Пшени́ці місячні, ясні,
Куди запалися ви, де ви,
Чому згадалися мені?

Прага, 1923

Текст надається за збіркою « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Поезії різних років.